

Thơ

Xin Đừng Đợi

Đừng đợi khi mất đi rồi mới bàng hoàng thương tiếc,
Những dòng sông trôi đi có trở lại bao giờ.
Đừng đối đãi nhau bằng những lời cay nghiệt,
Kẻo đến hồi ly biệt phải ngẩn ngơ.

Ai đã sống đời hôn nhân chồng vợ,
Mà không một lần phải trách quở lẫn nhau.
Tình yêu xưa theo năm tháng cũng già màu,
Những quý trọng ban đầu cũng phần nào mệt mỏi.

Nhưng thưa bạn, có bao giờ bạn tự hỏi,
Có cây nào trên đá sỏi trở hoa xinh.
Cây hôn nhân cần vun xới đất hy sinh,
Cần tưới mát nước ân tình, thông cảm.

Những cơn gió giận hờn, thờ ơ, lãnh đạm,
Khiến hoa tình yêu dễ khô nám, úa tàn.
Vườn gia đình cũng trở trụi, tan hoang,
Và hạnh phúc cũng phai tàn, hoang phế.

Đã một lần cùng nắm tay ước thệ,
Hơn một lần vui khổ cận kề nhau.
Ánh mắt, nụ cười, lời nói nhẹ nhàng trao,
Sẽ tìm lại thuở ban đầu thắm thiết.

Đừng đợi khi mất đi rồi mới bàng hoàng thương tiếc,
Những dòng sông trôi đi có trở lại bao giờ!

Phạm Hoài An